

Ni fildžan ne voli bludnice

Doktor Spiro Kutlješi je srkao tursku kafu. To mu je bila peta do popodneva. Znao je da ne treba preterivati, ali je morao da razbije pospanost, inače bi mu ruke drhtale i ne bi bile sigurne kada bi mu trebale za posao. Spusti šolju na drveni poslužavnik, a Sabaheta, najstarija žena u kupleraju, uze je i protrese je nekolikim majstorskim kružnim pokretima i okrenu je na tacnu. Potom lupnu sa četiri prsta dno fildžana. Spiro Kutlješi je posmatrao veoma radoznalo.

– Znaš da gledaš u šolju?

– Aha, moram da mislim kako ću da zaradim parče hleba. Kao što vidiš po mojoj zadnjici, neću se još dugo zadržati ovde, doktore. Ako mlade traže po četiri-pet puta dnevno, mene toliko puta pozivaju nedeljno. A i oni što me traže, ili su ćoravi ili pijani, ili neki koji me pamti još od svog prvog orgazma.

– Pa kakve to veze ima sa gledanjem u šolju?

– Ima, kako nema. Sabaheta je za sve ove godine zaradila jedan kutak tamo kod Tabak mosta. Dolaze

gospođe, piju kafu, okrenu šolju i tako se zaradi neki dinar.

– Shvatam. Šteta što nisam ranije znao! Mogao sam da ti dovedim mušterije.

Žena ponovo uze šoljicu i upilji se u nju kao soko u kornjaču.

– Di Hima je tražio nekog da mu pogleda u šolju...

Okretala je šoljicu laganim pokretima, a oči su joj se smešile.

– Šta vidiš, more? – upita lekar, više iz navike.

Kad god bi pregledao nekoga, to bi bilo prvo pitanje koje bi mu postavljali čim bi prislonio stetoskop na kožu. Nikada nije odgovarao pre nego što svrši posao s bolesnikom, baš kao ni Sabaheta, ali u trenutku kada joj se pogled ozari, pitanje izlete samo od sebe.

– Vidim ženu, doktore, pravu ženu koja će ti ugrejati krevet – pa se nasmeja.

– Kakve mi to skaredne stvari pričaš, nesretnice. Ja sam s tim završio.

– Nisam rekla da ti vidim ženidbu, nego ženu koja će ti ugrejati krevet. Nemoj mi reći da ti ne pada na pamet? – nastavi ona uvijajući struk, tako da se Spiro Kutlješi zacrvene.

– Beži, bludnice! Pusti mene s mojom mukom.

Sabaheta prasnu u smeh, a na doktorovoj ćelavoj glavi izbiše graškice znoja; ona izvuče odnekud neki peškir i poče pažljivo da mu ih briše.

– Ako hoćeš, doktore, ugrejaću ti ga ja...

– Beži more... more... neću da poganim jezik...

– ...besplatno, doktore, besplatno; i obećavam da neću nikome reći.

– Skini mi se s vrata!

– Tako ti piše u fildžanu.

Sabaheta razveza kecelju koju je nosila na sebi i nasrnu na Spira Kutlješija. Ovaj se toliko uplaši da skoči kao poparen i stavi ruke napred, da se zaštiti. Znoj mu je lio niz slepoočnice.

Žena veza kecelju, koja je činila da se oseća kao prava bolničarka, ponovo se nasmeja glasno i izađe u hodnik.

– Devojke, jeste čule ovo? Doktoru se u šolji pojavila neka besramnica. Ja sam videla svojim očima.

– Ućuti, aman! – pokušavao je da je stiša lekar. – Uđi unutra kad ti kažem!

Devojke počеше glasno da se cerekaju, šetajući od jednog kreveta do drugog; dajući nekome lek za groznicu, nekome kašiku supe. Sabaheta ponovo uđe u doktorovu sobu. Ima stvari koje ti izazovu mnogo goru nesanicu, kao što bi u ovom slučaju bila prazna šolja.

Brzo se pročulo da Sabaheta gleda u šolju i da je Spiru Kutlješiju videla neku bludnicu.

– Samo nam je još ovo trebalo! Sad nam i kurve gledaju u šolju!

Grmalj uze šoljicu kafe i razbi je o zid, koji se umokri crnim socom sa njenog dna. Devojčica se uplaši i poče da lije suze. On joj priđe i zalepi joj šamar.

Ona nastavi još gore da jeca, a iz nosa joj procuri mlaz krvi.

On otrča do kredenca, otvori ga bahato, zgrabi odande oštru britvu, pa je prisloni na grlo nesrećnoj mučenici. Ona je vrištala, nije znala da plače. Malo od straha, malo što ju je pekla ta tanka linija iz koje se krv slivala niz vrat.

Muškarcu donji stomak nabreknu tako da ne mogade više da izdrži, pa primora bogalja da mu ga uzme u ruke.

– I ti si kurva! – stenjao je kao bik.

Di Hima je sada viđao senke svaku noć kako igraju kolo u njegovom dvorištu. Nisu mu govorile ništa novo. Na kraju krajeva, nije kao da su nekome smetale. Senke na jednu stranu, ljudi na drugu, pacovi na treću... Zato mu se i razbi san kada glodari počеше da grizu daske poda. Kada bi čuli da neko korača, kao da bi se malo uplašili. On ustade i odmah ode kod dece. Sin je lagano hrkao, tako da je to više ličilo na gugutanje golubova. E, pobegoše i oni, pomisli. Nailj Koči je isprva hteo da se ubije, jer su mu bili rastrgli čitav šibljak: sa elbasanskim visokoletačima, turkmenima, repanima; poklali su ih sve, ni jedan jedini nije ostao. Čovek nikako nije mogao da podnese muk pustih drvenih kaveza koji mu je u srcu napravio toliku prazninu da se počeo gušiti, a jecaji i suze su mu zastajali u grlu. Mučio se nesrećni Nailj Koči da jecaje spere i progura vodom, ali su oni ostajali

Sadržaj

Kurbatka ne gleda u šolju	7
Selidba ptica	27
Zloglasni vetrovi	48
Miševi mrze kolonjsku vodu	58
Ni fildžan ne voli bludnice	71
Anđelima ne upravlja đavo	85
Britva seče ćosav obraz	97
Bol je kavez za ptiće	112
Beleška o autoru	137
Beleška o prevoditeljki	139